

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie C - Número 126 / IV legislatura / Quart període

Dijous, 11 de novembre de 1993

Comissió de Política Cultural

Presidència de l'Il·lustre Sr. Joan Descals

Sessió núm. 20

SUMARI

La sessió s'obre a dos quarts d'onze del matí i deu minuts.

Proposició no de llei sobre el trasllat de diversos centres d'ensenyament secundari i universitari del complex educatiu de Tarragona (Reg. 7931) (Punt primer de l'ordre del dia.)

El Sr. Carod-Rovira (ERC) n'anuncia la retirada (p. 2955).

Proposició no de llei sobre les subvencions a les universitats públiques catalanes (Reg. 8025) (Punt segon de l'ordre del dia.)

El president n'anuncia la retirada (p. 2955).

Proposició no de llei sobre la creació d'una agència catalana de notícies (Reg. 8246) (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 2955).

Esmena del G. Socialista (núm. 1, de modificació)

Torn a favor: Sr. Dalmau i Ribalta (S) (p. 2956).

SUMARI (2)

Posició dels grups no esmenants: *Sr. Pujol i Folcrà (P)* (p. 2956), *Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 2957) i *Sr. Campuzano (CiU)* (p. 2957).

Posició del grup presentant: *Sr. Carod-Rovira (ERC)* (p. 2958).

Votació: *rebutjada per 9 vots a favor, 12 en contra i 1 abstenció* (p. 2959).

Proposició no de llei sobre la recuperació del material documental requisat a Catalunya con a conseqüència de la Guerra Civil (Reg. 8325) (Punt quart de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Carod-Rovira (ERC)* (p. 2959).

Posició dels grups: *Sr. Pujol i Folcrà (P)* (p. 2959), *Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 2959), *Sr. Dalmau i Ribalta (S)* (p. 2960) i *Sr. Vila i Foruny (CiU)* (p. 2960).

Votació: *rebutjada per 9 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció* (p. 2961).

Proposició no de llei sobre el respecte a l'oficialitat lingüística del català en els contractes comercials de la Compañía Telefónica Nacional de España (CTNE) (Reg. 8352) (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Carod-Rovira (ERC)* (p. 2961).

Esmena del G. P. Popular (núm. 1, de supressió)

Torn a favor: *Sr. Pujol i Folcrà (P)* (p. 2962).

Esmenes del G. Socialista (núms. 1, de supressió, i 2 i 3, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Dalmau i Ribalta (S)* (p. 2962).

Posició dels grups no esmenants: *Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 2962).

La secretària llegeix el text d'una esmena transaccional (p. 2963).

Posició dels grups no esmenants (continuació): *Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 2963) i *Sr. Vila i Foruny (CiU)* (p. 2963).

Votació del text transaccional: *aprovat per unanimitat* (p. 2963).

Proposició no de llei sobre les titulacions a impartir a la Universitat de Girona (Reg. 8500) (Punt sisè de l'ordre del dia.)

El president n'anuncia la retirada (p. 2964).

Proposició no de llei sobre l'oficialitat dels títols d'especialista en psiquiatria que expedeix l'Escola Professional de Psiquiatria de Barcelona (Reg. 8629) (Punt setè de l'ordre del dia.)

El president n'anuncia la retirada (p. 2964).

Proposició no de llei sobre les subvencions a les universitats públiques catalanes i el garantiment de la posada en manxa de noves titulacions (Reg. 9246) (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Pujol i Folcrà (P)* (p. 2964).

Posició dels grups no esmenants: *Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 2965), *Sr. Carod-Rovira (ERC)* (p. 2965), *Sr. Cadevall (S)* (p. 2965) i *Sra. Vidal (CiU)* (p. 2966).

Votació: *rebutjada per 1 vot a favor, 12 en contra i 8 abstencions* (p. 2967).

Proposició no de llei sobre els drets dels funcionaris que han accedit a la funció pública docent a Catalunya (Reg. 9660) (Punt novè de l'ordre del dia.)

El Sr. Pujol i Folcrà (P) n'anuncia la retirada (p. 2967).

Proposició no de llei sobre l'institut de formació professional Escola Industrial de Sant Narcís (Reg. 10417) (Punt desè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 2967).

Posició dels grups: *Sr. Pujol i Folcrà (P)* (p. 2968), *Sr. Carod-Rovira (ERC)* (p. 2968), *Sr. Terradel·las (S)* (p. 2968) i *Sra. Vidal (CiU)* (p. 2969).

Votació: *rebutjada per 9 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció* (p. 2969).

El debat del punt desè de l'ordre del dia, darrer que es transcriu, fineix a un quart d'una del migdia i dos minuts.

SESSIÓ NÚM. 20 DE LA COMISSIÓ DE POLÍTICA CULTURAL

La sessió s'obre a dos quarts d'onze del matí i deu minuts. Presideix el Sr. Descals, acompanyat del vice-president, Sr. Martorell, i de la secretària, Sra. Pallé. Assisteix la Mesa el lletrat Sr. Muro.

Hi són presents les diputades i els diputats Sr. Campuzano, Sra. Capell, Sr. Giménez, Sr. Jané, Sr. Serra (en substitució del Sr. Padrós), Sr. Micaló (en substitució del Sr. Salvatella), Sr. Mir (en substitució de la Sra. Sanabra), Sr. Varela, Sra. Yidal i Sr. Vila i Foruny, pel G. P. de Convergència i Unió; Sr. Cadevall, Sr. Dalmau i Ribalta, Sr. Ferran, Sr. Terradellas i Sra. Torrent, pel G. Socialista; Sr. Benach (en substitució del Sr. Bargalló) i Sr. Carod-Rovira, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Sr. Riera i Gassiot, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya, i Sr. Pujol i Folcrà, pel G. P. Popular.

El Sr. PRESIDENT: Il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, bon dia. Comença la sessió.

Proposició no de llei sobre el trasllat de diversos centres d'ensenyament secundari i universitari del complex educatiu de Tarragona

El primer punt de l'ordre del dia és debat i votació de la Proposició no de llei sobre el trasllat de diversos centres d'ensenyament secundari i universitari del complex educatiu de Tarragona, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana. El senyor Carod-Rovira té la paraula.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor president. L'origen d'aquesta Proposició no de llei cal cercar-lo en l'enorme estat de preocupació existent entre la població d'aquesta àrea geogràfica determinada de la ciutat i del camp de Tarragona, ja que una part important dels centres educatius, el que és conegut com a complex educatiu de Tarragona, que agrupa centres d'ensenyament de distint nivell i rang docent, a més a més d'un internat, on es reuneixen, diàriament, al voltant de dos mil alumnes, més el professorat i el personal no docent. Aquests centres educatius es troben, justament, al mig del que és un dels nuclis petroquímics més importants de l'Estat espanyol, i cada vegada que s'ha produït algun tipus d'accident, aquests centres educatius han hagut de ser evacuats per procediments no sempre afortunats.

Quan es van produir, aquests dos darrers anys, dos accidents importants en aquesta àrea, que, afortunadament, no van causar cap tipus de desgràcia personal, però sí importants danys materials en el centre en qüestió, vam creure que havia arribat ja el moment de plantejar-nos seriosament, des del punt de vista de les institucions públiques, la conveniència de procedir al trasllat cap a un lloc segur, d'aquest complex educatiu.

Això no obstant, la reivindicació que contempla i que integra aquesta Proposició no de llei sabem que, en aquests moments, és objecte d'estudi i de tractament per part de la Comissió al Plaseqta, que, en les seves darreres reunions, ha anat celebrant les seves sessions de treball a la ciutat de Tarragona.

Com sigui que aquest no és un tema exclusivament educatiu, sinó que pertany més aviat a l'àmbit de la seguretat pública, i com sigui, també, que —com ho dèiem fa uns instants— aquest tema ja és incorporat, com un dels punts prioritaris de treball en aquesta Comissió del Plaseqta, i és allí on, per tant, estem convençuts que trobarem la solució més adequada per al que nosaltres proposem, que no és més que el reflex de la preocupació d'una part important de la nostra ciutadania. Justament, per aquest motiu, el nostre Grup retiraria, retira, per tant, aquesta primera Proposició no de llei de l'ordre del dia d'avui.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Voldria fer avinent als membres de la cambra que facin arribar a aquesta Mesa les substitucions que s'hagin fet.

Proposició no de llei sobre les subvencions a les universitats públiques catalanes

Per altra banda, també anunciar que el Grup Parlamentari Popular retira la Proposició no de llei sobre les subvencions a les universitats públiques catalanes. Per tant, seria un punt menys a l'ordre del dia.

Proposició no de llei sobre la creació d'una agència catalana de notícies

Passem ara al punt 2, que és debat i votació... (*Veus de fons.*) Un punt menys... Ah, sí! És veritat! Perdó. Per tant, ara passàrem al punt 3, debat i votació de la Proposició no de llei sobre la creació d'una agència catalana de notícies, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana. Té la paraula el senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor president. De tothom és coneguda la importància en el món actual dels mitjans de comunicació i la conveniència que totes les llengües, particularment aquelles llengües que tenen un àmbit territorial i demogràfic més restringit, disposin de totes i cadascuna de les prerrogatives informatives que la tècnica posa avui al nostre abast.

En aquest sentit, l'existència, en aquests moments, d'una entitat de caràcter públic, de ràdio i de televisió, amb quatre emissores de ràdio de freqüència modulada, amb dos canals de televisió, ha estat, evidentment, un element que ha contribuït, de manera positiva, a la normalització de la llengua, en el terreny de la comunicació àudio-visual.

Això no obstant, les possibilitats que el marc legal en vigència atorga a la Generalitat de Catalunya, en el terreny comunicatiu, poden, probablement, començar amb aquestes

iniciatives del que avui és la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, però òbviament, de cap de les maneres, no s'esgoten aquí. Per tal de donar una estructura més acabada, més completa, al que és avui el panorama comunicatiu de caràcter públic i en llengua catalana al nostre país, el nostre Grup creu que fóra del màxim interès i així ho permet —hi insistim una vegada més— el marc legal en vigència, que fóra del màxim interès l'existència d'una agència catalana de notícies de caràcter públic, i en català, agència prevista en una doble direcció. Per una banda, com a element de projecció de l'actualitat catalana al que seria la resta del món i, per altra banda, com a eina per facilitar, també, la realitat informativa de la resta del món als mitjans de comunicació, en català o en qualsevol altra llengua, radicats en el nostre territori, en el conjunt del nostre domini lingüístic, tenint en compte que les iniciatives institucionals en la nostra llengua no s'esgoten, feliçment, amb les que queden integrades a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, ja que una altra emissora de televisió i una altra cadena institucional de ràdio, Canal 9 i Ràdio 9, emeten, també, en la nostra llengua.

La proposta de creació d'una agència catalana de notícies no és nova ja, en el nostre panorama comunicatiu, ja que, dècades enrere, un precedent destacat d'aquesta proposta que ara nosaltres presentem en aquesta cambra, va ser l'agència de notícies Fabra, que heretava la tradició i el treball d'una altra agència prestigiosa, com era l'agència Havas, dirigida per Claudi Ametlla, i que va comptar, entre els seus redactors regulars, amb personatges tant destacats del món de la comunicació a casa nostra, com Joaquim Ventalló, Andreu Nin, Manuel Brunet, Vicenç Bernades i López Llausàs, entre moltíssims altres. Fóra bo també, en aquest panorama del que és el món de les agències informatives, de reconèixer públicament la tasca positiva, que, des de la seva creació, ha dut a terme el servei en català de l'agència Efe.

Així doncs, per aquest motiu, per entendre, doncs, que és, absolutament, convenient i positiu per completar el panorama comunicatiu, de caràcter públic i en llengua catalana, al nostre país, per connectar directament Catalunya amb el món i el món amb tota l'àrea cultural catalana, creiem que ha arribat l'hora de procedir a la creació d'una agència catalana de notícies, d'acord amb allò que permet la legalitat vigent, concretament l'Estatut d'autonomia de Catalunya, i per beneficiar, d'una forma directa, tot el procés de normalització lingüística, en el terreny de la comunicació, a casa nostra.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. A aquesta Proposició no de llei, hi ha presentada una esmena pel Grup Socialista; per defensar-la té la paraula, l'il·lustre diputat senyor Dalmau.

El Sr. DALMAU I RIBALTA: Gràcies, senyor president. No és la primera vegada que Esquerra Republicana fa aquesta proposta. Concretament —si no ho recordo malament—, va ser a l'any 1990 que ja en va entrar una altra en la mateixa direcció, i, en aquell moment, es van plantejar en el debat en comissió diversos arguments de pes, un dels quals

era, precisament, i no és gens menyspreable, i el senyor Carod, d'això, no en sol parlar, l'elevadíssim cost econòmic que representaria aquesta iniciativa, i el que ens sorprèn, una mica, ara, és que aquest element fonamental, perquè sobre el fons de la qüestió potser no hi hauria tantes discrepàncies, la nova proposta el torni a deixar de banda i no el consideri i no s'argumenti quina viabilitat concreta tindria el projecte en un país i en una Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que costa molts diners a l'erari públic, com tothom sap, costa molts diners a l'Administració pública catalana.

Nosaltres, per salvar, en un intent de fer una mica d'aproximació, és a dir, per no caure altra vegada en el buit, davant la viabilitat d'aquesta proposta, aquesta vegada hem fet un pas més, hem suggerit, a la nostra esmena, a veure si als proponents els podria interessar entrar per la via de fer participar la iniciativa privada, els mitjans de comunicació existents a Catalunya, en la creació d'aquesta agència. És a dir, si es pogués anar a un model d'agència de notícies en llengua catalana, en la qual tinguessin una participació directa els mitjans de comunicació existents, potser, la viabilitat del projecte seria més gran.

Li he de confessar al senyor Carod que tampoc estem segurs que la fórmula sigui meravellosa, ni que això n'asseguri plenament la viabilitat, però, almenys, em sembla que la nostra esmena és una contribució a baixar —diguem-ne— a la concreció, a la viabilitat més concreta d'una proposta, que plantejada cruament en els termes en què novament ve la Proposició no de llei d'avui, sembla difícilment viable, bàsicament pel seu cost econòmic, tal com ja es va argumentar ara fa tres anys.

De manera que la posem, més que res, aquesta esmena, no tant perquè estiguem convençuts que sigui la solució definitiva, sinó com, almenys, una indicació a una via, que atansi a la realitat concreta, una mica més, faci una mica més viable la proposta d'Esquerra Republicana.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Dalmau. Per posicionar-se, ara té la paraula el senyor Pujol, del Grup Popular.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, s'ha parlat molt de la construcció d'un espai de comunicació en llengua catalana. Es tracta d'una qüestió, sens dubte, molt complexa, on cal actuar amb la màxima prudència per no caure en posicionaments voluntaristes.

En un context dominat pels grans oligopolis de la comunicació i pels interessos multinacionals, és evident la precarietat dels sistemes informatius d'àmbits lingüístics territorialment restringits, amb independència del grau de sobirania política. Dit d'una altra manera, el problema informatiu no deixa d'existir a la República d'Irlanda pel fet de ser un estat independent i sobirà. Cal destacar el rol social que exerceixen els mitjans de comunicació públics de Catalunya, els mitjans àudio-visuals de la Generalitat, la programació en català del circuit autonòmic de Televisió Espanyola, Ràdio 4, les televisions i ràdios municipals, així com els mitjans de comunicació privats, a nivell de premsa escrita, d'àmbit autonòmic, comarcal o local.

En aquest context, i d'acord amb allò que preveu l'article 16.3 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, estaria legitimada la Generalitat per crear una agència catalana de notícies. El que caldria plantejar-se és la seva oportunitat i la seva utilitat. Quina utilitat tindria, més enllà dels serveis d'informació a nivell local, comarcal i autonòmic, que ja assumeixen, per una banda, Catalunya Informació i, per l'altra, el servei en llengua catalana d'Efe. Estem parlant de crear una xarxa de corresponsals a les principals fonts d'informació del món? Es tracta d'agafar la xarxa de TV3 i donar-li un segon nom, per tal de permetre als mateixos periodistes exercir dues funcions alhora?

Entenem que la creació d'una agència catalana de notícies no aportaria més del que poden aportar els serveis actuals d'informació dependents de la Generalitat de Catalunya, representaria, doncs, un increment de la despesa corrent en funcionaris i estructures burocràtiques, i pel que fa als serveis, no aportaria res de nou, més enllà de donar feina a un conjunt de nous funcionaris.

Per aquests motius, el Grup Parlamentari Popular s'abstindrà a la votació d'aquesta Proposició no de llei.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. Té ara la paraula el senyor Riera, del Grup d'Iniciativa.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president. Jo també anava a dir, com el senyor Dalmau, que recordava haver participat en un debat i en una votació sobre una proposta similar a la que ens fa ara el senyor Carod-Rovira.

Si en aquell moment nosaltres vam donar suport a la iniciativa, ara, l'hi tornarem a donar; de tota manera, avui, explicant dues o tres qüestions. En aquests moments, ja hi ha, a la pràctica, un servei d'informació; el que passa és que és un servei d'informació que ve directament des d'un Departament de Presidència i en el qual s'envien notícies a Catalunya i dossiers sobre el que es publica a Catalunya sobre Catalunya.

Jo he tingut ocasió, amb diferents corresponsals a diferents ciutats estrangeres, no dic els noms, en tot cas, perquè no puguin ser mal vistos en el futur, que m'han ensenyat els dossiers i la informació que els donen; són d'una parcialitat total i, aleshores, fins i tot, en el cas, en aquest cas puc personalitzar perquè en un article, que era resposta a un article meu, només hi havia la resposta, diguéssim, i a més, com que l'article va provocar més respostes, només hi havia les contrarespostes d'un sol grup polític, no les de la resta, quan en canvi era un dossier de premsa del que es publicava a Catalunya sobre aquell tema en aquell moment.

Per tant, poder convertir tota aquesta informació en una agència de notícies, naturalment, professional, amb garanties de pluralitat, feta amb diner públic, ens semblaria interessant. Creiem, però, que nosaltres, si fos acceptada l'esmena del Grup Socialista, la veritat és que encara votaríem, en qualsevol cas ja he dit que votaríem la Proposició, la votaríem amb més ganes, perquè sabem fins a quin punt el cost d'una agència de notícies és un tema preocupant i, sobretot, perquè ens sembla que la penetració de la iniciativa privada en un projecte com aquest facilitaria la pluralitat

de temes a anunciar. Ens interessa, en aquests moments, que es projecti Catalunya, no solament per tot això que queda engabiada en això que en diem la cultura, sinó per moltes altres coses, manifestacions turístiques, industrials, experiències que pugui haver-hi, per exemple, en el treball amb toxicòmans, per dir una dita.

En aquest sentit, nosaltres estaríem totalment d'acord en el projecte, tant si és acceptada, com si no, l'esmena.

Volia afegir una darrera cosa. És evident que en l'explicació del senyor Carod, ens parlava d'aquesta agència de notícies de Catalunya, però feia al·lusió, també, a realitats d'informació de temes de països catalans, que, per raons estrictes, aquí no es poden proposar en una proposició no de llei del Parlament de Catalunya, però recordant que hi ha una disposició transitòria a l'Estatut, que diu que el Govern de la Generalitat establirà llaços especials amb comunitats amb les quals tingui lligams històrics, em penso que la possibilitat d'aprovar aquesta agència podria portar immediatament, per la via de fet, a establir relacions i a donar informació conjunta, també, si més no, en qüestions, en aquest cas, ja sí, de tipus —diguem-ne— cultural, del conjunt dels Països Catalans.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. El senyor Campuzano, per Convergència i Unió, té la paraula.

El Sr. CAMPUZANO: Sí, gràcies, senyor president. Aquest text no és un text nou en aquest Parlament. Ho recordava anteriorment el senyor Dalmau, ja a l'any 90, en aquesta mateixa Comissió, es va discutir una iniciativa de similars característiques presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Iniciativa que, aleshores, no va merèixer el suport del Grup de Convergència i Unió i que, de nou, avui, tampoc el mereixerà.

I no és pas perquè no es valori de manera positiva el paper que podria tenir una agència de les característiques, com les que es proposen, tant en el text presentat pel senyor Carod-Rovira, com per l'esmena presentada pel Grup Socialista; no pas perquè, en aquests moments, estiguem mancats de reforçar els aspectes que normalitzin la situació de la llengua i la cultura catalana en l'àmbit dels mitjans de comunicació. Aquí s'ha fet referència a les iniciatives públiques i privades que existeixen tant en el món àudio-visual, en el món de la ràdio, com en el món escrit. I, evidentment, també podríem fer referència a la situació de profunda desigualtat, que, en el terreny àudio-visual, per exemple, ha aparegut, des de la presència de les televisions privades, i que seran temes que en els propers dies, en les properes setmanes, tindrem oportunitat de parlar-ne, perquè és evident que, al voltant de la normalització lingüística, en l'àmbit dels mitjans de comunicació, hi ha moltíssim terreny a recórrer.

Nosaltres vam veure amb bons ulls l'esmena que havia presentat el Grup Socialista, perquè introduïa aquesta necessitat i aquesta reflexió del paper que hi podia jugar la iniciativa privada, perquè entenem que, segurament, la viabilitat real d'un projecte d'aquestes característiques passaria perquè

s'impliquessin, des del primer moment, les agències de notícies que avui ja funcionen al nostre país, i algunes d'elles, l'agència Efe en concret, tenen un servei de notícies en català.

Aquest és un element important. Una iniciativa d'aquestes característiques o es fa des del concurs i l'acord dels agents avui ja implicats, o segurament això d'aquí seria bastant difícil de realitzar.

De totes maneres, ens apareixen dos arguments, que d'alguna manera ja vàrem..., ja es varen fer servir a l'any 90. D'una banda, la qüestió del cost econòmic d'aquest projecte. Recordar que l'any 90, el Grup Socialista hi havia presentat una esmena que, precisament, vinculava la creació d'aquesta agència a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, però que en la mateixa Comissió, el seu portaveu, el senyor Sobrequés, va informar que el Grup Socialista havia realitzat un seguit d'informes al voltant d'aquesta possibilitat, i d'aquests informes es derivava el fet que aquesta agència podia tenir un cost molt elevat, i que, per tant, ells retiraven la seva esmena. Amb això vull dir que un dels elements importants, a l'hora de valorar aquesta iniciativa, és el de saber entendre els costos que això podria tenir.

I entenem que, en funció del moment pressupostari que estem vivint, no només a Catalunya, sinó al conjunt de l'Estat, aquesta és una iniciativa, que, en aquests moments, segurament, el sector públic no podria assumir.

En segon lloc, que el sector privat la pogués assumir, en aquests moments, dependria, també, de les possibilitats que tinguessin aquests agents econòmics i socials que, al voltant de la comunicació, hi estan treballant.

El que és cert és que el Govern de la Generalitat, des de fa força temps, manté una línia oberta de contactes amb aquestes agències que treballen a Catalunya, per tal de trobar fórmules que permetessin reforçar la normalització, no només en l'ús de la llengua, sinó també en els continguts per part de les agències que exerceixen a Catalunya. Aquest és un tema que segueix el seu curs i que entenem, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que l'aprovació, avui, d'aquesta Proposició no de llei podria precipitar esdeveniments. Nosaltres entenem que el Govern ha de poder continuar desenvolupant aquesta línia de treball amb les agències ja existents a Catalunya, i que, en funció de l'evolució d'aquestes converses, podrem veure, dins d'un temps, com encarem aquesta qüestió.

I, finalment, hi ha una qüestió de filosofia de fons, que, evidentment, l'esmena del Grup Socialista, d'alguna manera, soluciona, però que en tot cas en el text inicial proposat per Esquerra Republicana no ho fa, que és que entenem que aquesta iniciativa, si hauria d'existir i si realment volem, voldríem que fos viable, hauria de ser una iniciativa fonamentalment privada, no només pels costos, no només per l'eficàcia, sinó també perquè entenem que aquest tipus d'actuacions pot tenir molta major viabilitat, si s'enfoca des d'aquesta perspectiva.

Per tot plegat, nosaltres votarem en contra de la proposta d'Esquerra Republicana, fins i tot en el cas que s'acceptés

l'esmena del Grup Socialista, que entenem que millora, tant en la filosofia com en l'estratègia, el plantejament inicial.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Campuzano. Ara, per posicionar-se sobre l'esmena socialista, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, moltes gràcies, senyor president. L'il·lustre diputat senyor Dalmau ha fet referència, en la seva intervenció, en defensa de l'esmena del Grup Socialista, a la conveniència que, en cas de confluïr la iniciativa pública juntament amb la iniciativa privada per tal d'aconseguir l'objectiu proposat d'una agència catalana de notícies, això podria tenir unes conseqüències directes sobre el cost econòmic del manteniment i de l'activitat regular d'una entitat de les característiques que nosaltres proposem. I, efectivament, cal convenir amb el senyor Dalmau que té tota la raó del món quan fonamenta la defensa de la seva esmena en allò que es refereix al cost econòmic cert d'una agència catalana de notícies d'aquestes característiques.

El que ocorre, però, és que tots els països del món tenen elements de normalitat cultural, que els caracteritzen com a àrea cultural, com a àrea d'identitat, de normalitat cultural i comunicativa, i que fan que la defensa, la conveniència d'aquests elements culturals se situï a un primer pla, deixant, per tant, a un segon pla el que seria el cost econòmic. És evident que només des d'aquesta consideració es pot entendre, per exemple, la tenacitat persistent del Govern espanyol a mantenir, any rere any, cursos d'espanyol a Singapur, o bé a mantenir unes línies aèries tan deficitàries com són les que van des dels aeroports espanyols fins a l'Amèrica de llengua espanyola. Òbviament, si es fa això, no és pas pel guany comercial que se'n treu, sinó perquè convé, des de tots els punts de vista, el manteniment d'una àrea lingüística i cultural.

Queda clar, doncs, que el cost econòmic és molt important en el manteniment d'una agència d'aquestes característiques, però, justament perquè és important, nosaltres acollim de manera positiva l'esmena que ens presenta el Grup Socialista, la fem nostra, la incorporem, per tant, al text que, finalment, serà sotmès a votació, amb el benentès, però, que cal distingir, en tot moment, les prioritats polítiques que els governs duen a terme i, per tant, probablement, fóra d'un cert interès, si més no, intel·lectual de situar, a una banda, el cost econòmic d'una agència catalana de notícies al costat de determinades campanyes públiques de caràcter va, fútil, superflu i eixorc.

Així mateix, parlar, uns anys després, que una iniciativa d'aquestes característiques, uns anys després d'haver-la tornada a presentar per primer cop en aquest Parlament, de precipitació d'esdeveniments, em sembla, francament, més proper a allò que seria el món de la ciència-ficció que no pas, pròpiament, la política cultural, diària, dura i quotidiana.

Per tant, acceptem aquesta esmena, entre altres coses també, perquè ja que l'il·lustre portaveu d'Iniciativa per Catalunya ha dit que, en cas d'acceptar-la, la votaria amb més

ganes, no es tractaria, per la nostra part, de deixar sense gana l'il·lustre diputat senyor Ignasi Riera.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, il·lustre senyor diputat.

Anem, doncs, a la votació de la Proposició no de llei, amb l'esmena incorporada.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Proposició no de llei ha estat rebutjada per 12 vots en contra, 9 a favor i 1 abstenció.

Proposició no de llei sobre la recuperació del material documental requisat a Catalunya com a conseqüència de la Guerra Civil

Passem, ara, al punt quatre de l'ordre del dia, que és la Proposició no de llei sobre la recuperació del material documental requisat a Catalunya. Per defensar aquesta Proposició no de llei, té la paraula el senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor president. Hi ha iniciatives parlamentàries, que, com els arbres, les persones, els edificis, els carrers i determinats monuments, podem dir que formen part d'aquest univers sentimental, en aquest cas que formen part del nostre paisatge parlamentari més proper.

Així com, en determinats debats, ja havia arribat a adquirir una certa tradició, sense la qual es podia dir que el conjunt de grups parlamentaris no podien passar, com era, temps enrere, la reivindicació futura d'un eix transversal, que cada vegada que era invocat provocava una certa hilaritat entre els membres de l'hemicicle, la reivindicació, que és integrada en aquesta Proposició no de llei, té i reuneix unes característiques gairebé semblants. En distintes ocasions, no sols en comissió, sinó en el Ple de la cambra, el nostre Parlament ha aprovat la conveniència de procedir a l'exercici d'allò que seria, no només un acte de normalitat cultural, sinó, sobretot, un acte —en aquest cas també— d'absolut sentit comú. Es tracta, ni més ni menys, de retornar als seus legítims propietaris, en aquest cas, el poble de Catalunya i les seves institucions, tot aquell conjunt de material, que va ser confiscat *manu militari* per l'exèrcit franquista, en ocupar el territori de la Catalunya autònoma, a partir de l'abril de 1938. Tot aquest material, en bona part, en aquests moments, forma part del material que és present a l'Arxiu de Salamanca; part d'aquest material ha estat ja inventariat, i se'n coneix, per tant, amb un detall precís, les característiques. Es tracta d'un material que pertany, no només a les institucions, com en aquest cas la Generalitat, sinó també als distints col·lectius civils del país en el seu moment: partits polítics, organitzacions sindicals, entitats locals, ajuntaments, organismes de caràcter cultural, recreatiu, esportiu, etcètera, i també una part no gens negligible de documentació de caràcter personal: fotografies, cartes, documents, carnets, acreditacions diverses, que van pertànyer, en el seu

moment, al que era el més destacat del món de la política, la cultura, el sindicalisme i la societat catalana dels anys trenta, la societat catalana de la Catalunya republicana dels anys trenta.

Tot aquest material es troba, com dèiem, en bona part, no exclusivament, però sí en bona part, a l'Arxiu de Salamanca. I nosaltres entenem que tornar a insistir sobre la conveniència que aquest material retorni als seus legítims propietaris, que, en aquest cas, hauria de ser, òbviament, el Govern de Catalunya, que això pugui ser consultat, estudiat i difós des de l'Arxiu Nacional i els altres organismes que es consideri oportú, aquesta és, al nostre entendre, una reivindicació, com dèiem, de normalitat cultural i de sentit comú polític.

Per tant, renunciem a explicar amb detall cadascun dels cinc punts que integren aquesta Proposició no de llei, que són substancialment els que ja, en el seu moment, va aprovar, no la Comissió de Política Cultural, sinó el Ple del Parlament de Catalunya, renunciem a explicar-los perquè ens sembla, francament, fregant el límit de la vergonya col·lectiva, que allò que el franquisme va unir per la força, ara la democràcia no ho pugui separar per l'exercici de la llibertat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. A aquesta Proposició no de llei no hi ha presentada cap esmena. Passaríem, doncs, al posicionament. El senyor Pujol té la paraula.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, voldria aprofitar l'avinentsa per fer un recordatori de quelcom que es va esdevenir després de la Guerra Civil als Estats Units. Una vegada les armes van callar, va obrir-se un període de reconstrucció de la identitat nacional. Malgrat les ferides obertes per la lluita entre nordistes i sudistes, va imposar-se, a poc a poc, la voluntat de les persones més intel·ligents, de les dues bandes, de reconstruir la unitat d'esperit, que és el fonament de l'actual nació americana.

I això va ser difícil i complex. Un dels elements clau de la reconciliació nacional fou el retorn de les banderes de combat de les unitats de l'exèrcit sudista i dels arxius de l'antiga Administració de la Confederació. Va ser un gest que donava testimoni de la voluntat de recuperació de la unitat, més enllà de la relació de vencedors i vençuts.

Creiem que l'objecte d'aquesta Proposició no de llei, sense perjudici de les mesures de reproducció que caldria prendre per mantenir la unitat dels grans arxius històrics estatals, representaria un element de recuperació d'aquesta unitat de sentiment, que no implica uniformitat. Però, cal fer aquesta demanda sense cap plantejament que sigui el de la naturalitat i amb esperit constructiu. Per això votarem a favor d'aquesta Proposició no de llei.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa, té la paraula el senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, per anunciar, òbviament, que hi votarem a favor, perquè, entre altres raons, ja hi hem

votat a favor anteriorment, i hem votat a favor crec que col·lectivament sobre aquest punt.

Jo voldria recordar, també, que el partit al qual pertanyo des de fa vint anys, el Partit Socialista Unificat de Catalunya, va prendre l'acord de lliurar tots els seus fons, arxius, etcètera, a l'Arxiu Nacional de Catalunya, i així ho va fer. No els explico en quina situació es troben, ara, a l'interior de l'Arxiu Nacional de Catalunya perquè seria objecte d'una altra proposició no de llei, però, en canvi, em penso que, una mica en aquesta línia, el fet que a Catalunya puguin ser consultats tots els materials, perquè n'hi ha molts, evidentment, que fan referència a la guerra i a la immediata postguerra, la possibilitat de poder reunificar, en aquest cas, els fons d'arxius que parlen sobre el que ha passat a Catalunya i que han estat dispersats ens sembla una excel·lent iniciativa. Per tant, repeteixo que, sense cap mena de vacil·lació, hi votarem a favor.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Riera. Pel Grup Socialista, té la paraula el senyor Dalmau.

El Sr. DALMAU I RIBALTA: Senyor president, efectivament, tots ens hem pronunciat tantes vegades ja en aquest Parlament i hem parlat en tantes ocasions sobre aquesta qüestió que em sembla que repetir els arguments seria reiteratiu i, per tant, jo em remeto a les intervencions de companys meus en anteriors ocasions. En tot cas, manifesto que, malgrat les dificultats que s'han presentat, i que pot suposar el senyor president que els diputats socialistes coneixem encara més de primera mà que alguns membres d'aquesta Comissió, nosaltres aquí no podem fer altra cosa que reiterar, una vegada més, el nostre suport a les mesures que permetin el retorn a Catalunya d'aquests arxius.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, il·lustre senyor diputat. Per Convergència i Unió, té la paraula el senyor Vila i Foruny.

El Sr. VILA I FORUNY: Gràcies, senyor president. Efectivament, aquest no és un tema nou en aquest Parlament ni en aquesta Comissió. Precisament, el 18 de maig de l'any 1989 es va aprovar en aquesta Comissió, per unanimitat, la Resolució 73/III sobre la recuperació del material documental requisat a Catalunya com a conseqüència de la Guerra Civil; proposició que havia estat presentada pel Grup d'Esquerra Republicana i que es va arribar a un text consensuat, perquè s'hi havien presentat diverses esmenes, a un text transaccional, i es va aprovar per unanimitat.

En aquella sessió de la Comissió es va produir un ampli debat i es va aportar important informació sobre la història de tot aquest tema del retorn dels fons documentals. No crec que valgui la pena tornar, ara, a fer tota la història, perquè, en tot cas, doncs, el Diari de Sessions en dóna complida fe.

El que sí que voldria dir és que, a partir d'aquell moment, s'han produït les següents qüestions. El 18 de maig del 89, com deia, es va aprovar en aquesta Comissió la Proposició no de llei; el 28 de juny del mateix any, el Grup Parlamentari de Minoria Catalana va presentar en el Congrés dels Diputats a Madrid una proposició no de llei en el mateix sentit. Aquesta Proposició no de llei en el Congrés dels Diputats va rebre el suport de tots els grups presents —tots

els grups presents en aquella Comissió eren el PP, el CDS, Minoria Catalana i el Partit Socialista—; va rebre el suport de tots els grups, menys del Partit Socialista.

Les argumentacions que va fer servir el Partit Socialista per oposar-se en aquesta qüestió eren que, bàsicament, doncs, es tractava de conservar la unitat de l'arxiu, que en diuen «Arxiu Nacional, secció Guerra Civil», que està en aquests moments al Convento de San Ambrosio, de Salamanca. O sigui, la necessitat de no separar un arxiu que consideren que constitueix una unitat.

El 25 d'octubre del mateix any, el conseller de Cultura va enviar al Parlament, va notificar al Parlament el compliment de la Resolució. Això sí que m'agradaria llegir-ho perquè esmenta, doncs, les accions fetes a conseqüència de la Proposició no de llei aprovada en aquest Parlament.

En relació amb el material dipositat a Salamanca, s'ha sol·licitat, formalment i reiteradament, «al director del Archivo Histórico Nacional, secció Guerra Civil, y a la directora de los Archivos Estatales la documentació catalana allí depositada», amb especificació del seu estat de classificació, per tal de poder preparar programes d'actuació futura. En aquest sentit, les gestions fetes fins ara han donat els següents resultats: s'ha obtingut un compromís verbal per part del Ministeri de Cultura per lliurar a la Generalitat de Catalunya la relació de la documentació catalana dipositada a Salamanca, amb especificació del seu estat de classificació. Això permetrà conèixer amb exactitud a quines institucions s'haurà d'adreçar el Departament de Cultura, a fi d'aconseguir la cessió a l'Arxiu Nacional de Catalunya d'aquella documentació.

D'altra banda, cal esmentar l'inici d'una ronda de converses amb partits polítics, sindicats, associacions i altres entitats, que tenen documentació a Salamanca, amb l'objectiu de preparar un conveni base de cessió de la seva documentació històrica, perquè sigui dipositada a l'Arxiu Nacional de Catalunya, en el cas que no desitgin custodiar-la. En qualsevol cas, si els organismes afectats en recuperen la propietat i tant si s'arriba a la cessió a l'esmentat Arxiu Nacional o no, el Departament de Cultura els prestarà l'assessorament tècnic i jurídic que puguin necessitar per tal que es produeixi la reintegració.

S'ha fet una exploració de la documentació catalana integrada dins l'anomenada *causa general*, de resultes de la qual s'ha comprovat l'existència d'unes mil dues-cents caixes amb material relatiu a Catalunya, i de força interès per al nostre país. Igualment, el Departament de Cultura ha iniciat gestions per a la recuperació de tot un seguit d'arxius que es troben físicament a Catalunya com, per exemple, l'anomenat Arxiu de Recuperació de la Guerra, organitzat pel comissari de la Comissaria General de Museus i antic president de la Junta de Museus, dissolta el 30 de juliol de 1936 amb motiu de l'inici de la guerra.

En aquest arxiu figuren totes les obres d'art de fons públics i privats que es varen inventariar i fotografiar per tal d'evitar la seva desaparició. Actualment, es troba als serveis perifèrics del Ministeri de Cultura a Barcelona. L'índex-re-

gistre de les fitxes de l'esmentat arxiu, que es troben al Museu d'Art Modern de Barcelona; el Fons documental de les quatre extingides comisiones provinciales de monumentos históricos y artísticos, ja que a partir de l'entrada en vigor del Decret 188/81, de creació del Consell del Patrimoni Cultural de Catalunya, van quedar sense efecte les disposicions relatives a les *comisiones provinciales*, les atribucions de les quals eren similars a les de les actuals comissions tècniques territorials del Consell del Patrimoni Cultural.

Aquesta és la comunicació de compliment de la Resolució, que va fer el conseller en el seu moment, que va ser, precisament, el dia 25 d'octubre del 89. Naturalment, les gestions encaminades al retorn a Catalunya de tots aquests fons documentals no s'acaben aquí i l'acció continua.

El 25 de febrer del 92, el senador Joaquim Ferrer, membre d'aquesta Comissió, diputat del Parlament i membre d'aquesta Comissió, va adreçar una pregunta, en el Senat, al ministre de Cultura, senyor Solé Tura, sobre la qüestió. El senyor Solé Tura, tot i manifestant que estava d'acord amb el fons de la qüestió, va oposar unes objeccions de caràcter tècnic; bàsicament, consisteixen en, en fi, dificultats tècniques no massa ben especificades i, sobretot, el criteri en contra del cos d'arxivers nacionals de l'Estat, que sembla ser que és el gran entrebanc en el qual en aquests moments ens trobem. Més que la voluntat política, sembla que preval la voluntat funcional en aquesta qüestió.

No m'estendré massa amb més qüestions d'aquestes, però sí que, cal dir, doncs, que a partir del conveni que el 22 d'octubre del 1982 el Departament de Cultura i el Ministeri van signar, s'ha anat produint la catalogació i filmació d'aquests fons documentals. I, com a resultat d'això, l'Arxiu Nacional de Catalunya disposa ja de còpies dels microfilms de tots els documents que pertanyien a la Generalitat de Catalunya. Aquests microfilms, o sigui, aquests documents han estat inventariats i l'inventari es va presentar al Palau Moja el dia 1 de març d'aquest any, del 1993; aquest és l'inventari dels fons documentals de la Generalitat, que estan a l'Arxiu de Salamanca.

Al marge d'això, naturalment, la Generalitat ha continuat insistint, una vegada i una altra, reiteradament, en aquesta qüestió. Aquest tema està sempre present en les relacions del Departament de Cultura amb el Ministeri de Cultura; concretament, a la reunió que van tenir el 26 de febrer de 1993 els dos departaments, el Departament de Cultura i el Ministeri de Cultura, un dels temes, un dels quals es va tornar a reiterar, va ser aquesta qüestió.

Però no és tan sols això, senyores i senyors diputats. El mateix president de la Generalitat, públicament —i aquí porto uns retalls de diari—: «Pujol reclama a l'Estat documentació de Salamanca amb ocasió de la inauguració del nou edifici de l'Arxiu de la Corona d'Aragó.» La premsa del dia ens informa: «El president de la Generalitat, Jordi Pujol, va tornar a reclamar, ahir, públicament, el retorn a Catalunya de la documentació de la Generalitat republicana, que es troba a la secció de Guerra Civil del Archivo Nacional de Salamanca. Pujol va fer aquestes peticions davant el minis-

tre de Cultura, Jordi Solé Tura, en l'acte d'inauguració de la nova seu de l'Arxiu de la Corona d'Aragó. Referint-se a la petició de Pujol, Solé Tura va assenyalar que l'Arxiu de Salamanca ha microfilmats els documents de la Generalitat republicana i les còpies són a Barcelona. El ministre creu que amb les noves tècniques de digitalització i informatització, que interconnectaran els diferents arxius de l'Estat, el problema d'on siguin, físicament, els documents esdevindrà secundari. Solé Tura va explicar que, en el cas dels documents de la Generalitat republicana, un trasllat seria molt complex perquè els documents es troben molt barrejats i seria difícil destriar quins haurien de tornar-se a Catalunya.»

Resumint, sembla que, en aquesta qüestió, les actuacions del Govern de la Generalitat s'emmarquen dintre de la Resolució aprovada en aquest Parlament, la Resolució 73/III, i ens sembla no pertinent tornar a insistir en un tema i tornar a fer pronunciar el Parlament en una qüestió que ja s'ha pronunciat. I, sobretot, instar el Govern de la Generalitat que faci allò que, com una gota malaia (*remor de veus*), fa, està fent, no ha deixat de fer i continuarà fent, en qualsevol moment. O sigui, ens sembla, per tant, que no cal tornar a instar que es faci allò que d'una manera tan reiterada, doncs, s'està fent.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat.

Acabat el debat, passem a la votació.

Vots a favor de la Proposició no de llei?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Proposició no de llei ha estat rebutjada per 9 vots a favor i 12 en contra.

Proposició no de llei sobre el respecte a l'oficialitat lingüística del català en els contractes comercials de la Compañía Telefónica Nacional de España (CTNE)

Passem, ara, al punt cinquè de l'ordre del dia, debat i votació de la Proposició no de llei sobre el respecte a l'oficialitat lingüística del català en els contractes comercials de la Compañía Telefónica Nacional de España (CTNE), que ha presentat el Grup d'Esquerra Republicana, i té la paraula el senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor president. No ben bé refets del tot de la singularitat de la vida política catalana i de les característiques parlamentàries amb les quals aquesta ens obsequia cada vegada amb més generositat, les quals, òbviament, algun dia hauran de ser objecte d'estudiosos i historiadors, entre altres especialistes; ens disposem a defensar la Proposició no de llei sobre el respecte a l'oficialitat lingüística del català en els contractes comercials de l'empresa, que té a cura la instal·lació i manteniment del servei telefònic a l'Estat espanyol. Es tracta, simplement, de posar fi a la discriminació contra el ca-

ràcter oficial de la llengua catalana que, a l'entendre del nostre Grup, estableix la Companyia Telefònica, quan, exactament, en la clàusula general número 14 del document, que és donat a signar en el contracte comercial amb qui serà el titular del número de telèfon adjudicat en el moment corresponent, s'hi incorpora l'expressió que «en cas de dubte, en la interpretació d'aquest document, prevaldrà el text castellà».

Òbviament, una afirmació d'aquestes característiques, absolutament inconcebible en allò que fa referència a l'oficialitat d'una llengua –i no ens podem estar de dir que tenim una certa curiositat intel·lectual per veure quant de temps hauria pogut durar un contracte d'aquestes característiques, per exemple, a Madrid, on es negués, en aquest cas, la validesa oficial de la llengua castellana en un contracte comercial–; dèiem que el manteniment d'un text d'aquestes característiques vulnera, al nostre entendre, clarament, la legalitat vigent, en la mesura en què l'oficialitat d'una llengua és obvi que en el territori on aquesta oficialitat és vigent no té ni hauria de tenir cap tipus de limitació. I, en conseqüència, al que instem és, el nostre Govern, a plantejar davant els organismes pertinents de l'empresa en qüestió la necessitat d'eliminar aquesta clàusula, de manera que, òbviament, els contractes en llengua catalana tinguin tota la validesa legal que el marc en vigència dona a l'oficialitat de la nostra llengua.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. A aquesta Proposició no de llei hi ha presentades quatre esmenes: una del Grup Popular i tres del Grup Socialista.

Per defensar l'esmena del Grup Popular, té la paraula el senyor Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, nosaltres demanem la supressió del punt 1 d'aquesta Proposició no de llei perquè ens sembla d'un caràcter massa radical en la seva exposició. El nostre criteri, en aquest cas, passa per mantenir una defensa escrupolosa, i sense vacil·lació, dels drets individuals de tots els ciutadans de Catalunya, un dels quals és assolir els beneficis de la doble oficialitat de les dues llengües de Catalunya.

Entenem que la clàusula objecte d'aquesta Proposició no de llei, del contracte marc que fa la Companyia Telefònica Nacional d'Espanya amb els seus usuaris, el Grup proposant no ha pensat que es poden obtenir traduccions dels contractes amb el mateix rigor jurídic que els textos originals en llengua castellana.

No hi ha cap impediment tècnic ni jurídic per aconseguir traduccions autenticades jurídicament dels contractes originals en llengua castellana. Si tenim en compte que parlem d'un monopoli d'un servei públic essencial, gestionat per una entitat privada sota el control de l'Estat, cal tenir molta cura en el plantejament jurídic de la qüestió.

Cal recordar que els contractes amb la Companyia Telefònica Nacional d'Espanya tenen un àmbit territorial estatal, encara que els usuaris visquin en una determinada comunitat autònoma. En aquest sentit, la supressió de l'esmena...

del punt número 1, que nosaltres demanem, perquè diu la present Proposició no de llei que Telefònica vulnera l'actual marc institucional, que és on nosaltres no veiem tal vulneració pel fet, a més, que en el cas de llengües espanyoles no catalanes predomina el criteri de territori sobre el criteri personal.

Tanmateix, hem de reconèixer que es tracta d'una qüestió de principi i de sensibilitat envers la nostra realitat com a nacionalitat, i m'agradaria remarcar el que estic dient amb més èmfasi. Per això, tenim una proposta, que no sé si el Grup Socialista està d'acord amb la transaccional que estem disposats a signar, la qual treu radicalitat al punt número 1 d'aquesta Proposició no de llei, i, si se signa, com així sembla, nosaltres li donarem suport.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, il·lustre senyor diputat. Ara, el senyor Dalmau té la paraula per defensar les seves esmenes.

El Sr. DALMAU I RIBALTA: Gràcies, senyor president. Nosaltres havíem presentat en aquesta Proposició no de llei unes esmenes, una mica per canviar el to, potser, en què es formulava la qüestió, però vagi per endavant que, pel que fa al fons de la qüestió, nosaltres considerem una barbaritat, literalment, això que es diu en aquest contracte. Per tant, en qualsevol cas, hauríem votat a favor de la supressió d'aquesta clàusula.

Però, efectivament, hem arribat a un acord sobre la transacció, que després s'explicarà, en el qual no solament, potser, es redacta millor la demanda que pretenem, sinó que s'inclouen les gestions que han estat efectuades en aquesta direcció, i com que sembla ser que, a més a més, hi ha compromisos concrets de la Companyia, en la línia d'eliminar aquesta clàusula, em sembla que amb la síntesi aquesta de la transaccional hem arribat a salvar dues coses: d'una banda, mantenir el principi de la necessitat de la retirada de la clàusula i, per altra banda, conduir, una mica, la iniciativa per un terreny viable, que arribarà a l'objectiu que tots pretenem, que és que, efectivament, no existeixi mai més aquest text escrit que –ho repeteixo–, des del nostre punt de vista, és una autèntica barbaritat.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, il·lustre senyor diputat. Llavors, a aquesta Mesa, caldria que se li fes arribar la transacció, que es llegirà en el seu moment oportú.

Ara té la paraula el senyor... Ah, sí, el senyor Riera, perdó.

*El Sr. RIERA I GASSIOT: President, no sé si el senyor Dalmau ha defensat també les altres esmenes del Grup Socialista... (*Veus de fons.*) Ah, ja estaven... No, el nostre Grup, quan s'havia de posicionar sobre aquest punt, pensava votar a favor de la Proposició no de llei, hi pensa votar a favor, sobretot, perquè hem apuntat una paraula: la clàusula és innecessària, i, a vegades, les coses innecessàries acaben tenint un caràcter provocador, quan potser en l'ànim del que ho redactava...

El Sr. PRESIDENT: Perdoni, senyor Riera, és que preferiria que es llegís, primer, la transaccional, per, després, posicionar-se sobre aquesta?

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sempre, president; com més dades en tingui, millor.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé; doncs, passarem a llegir la transaccional. Gràcies.

La Sra. SECRETÀRIA: «El Parlament de Catalunya, tenint en compte les gestions realitzades pel Departament de Cultura envers la Companyia Telefònica, encaminades a la modificació del contracte d'aquesta Companyia amb els seus abonats, concretament la clàusula general catorzena que, contradient el marc legal vigent, nega validesa legal al text català, i tenint en compte que el mes de març de 1992 el president del Consell d'Administració de Telefònica d'Espanya, societat anònima, es va comprometre per escrit a suprimir l'esmentada clàusula, insta el Govern de la Generalitat a prosseguir les accions pertinents adreçades al compliment de l'esmentat compromís.»

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora secretària. Té la paraula el senyor Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Tenia tota la raó, el senyor president de la Comissió, perquè ara, evidentment, ja no dic el que havia de dir; estic molt d'acord amb la proposta de la transaccional.

Només volia recordar que, durant un temps, en aquest Parlament, vam estar insistint en tot allò que eren qüestions relacionades amb el català, en temes com Correus, Renfe, Ibèria, Telefònica, Transmediterrània, Administració de Justícia, que ja, finalment, semblava que era un ball de comissió en comissió de Cultura plantejant un tema d'aquests.

Nosaltres esperem que aquest avantprojecte de nova llei de normalització lingüística, que en tot cas al nostre Grup no li ha arribat, ni a través del Parlament, ni a través del Govern, sinó a través d'un diari de tanta devoció catalanista com *El País*, aclareixi, resolgui i inclogui el plantejament de tots aquests temes, perquè ens sembla que seria molt important que hi hagués, definitivament, un punt de referència legal, a través de la Llei de normalització lingüística.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. El senyor Vila i Foruny té la paraula per posicionar-se.

El Sr. VILA I FORUNY: Gràcies, senyor president. Bé, efectivament, amb el tema de normalització lingüística, la Direcció General de Política Lingüística porta a terme una sèrie d'accions encaminades a resoldre totes aquestes qüestions, que sempre es troben entrebancades, moltes vegades, doncs, per personatges o per funcionaris de molt diversa qualificació i de molt diversa realització. I sempre s'ha d'estar a l'aguait d'aquestes qüestions.

I de la mateixa manera que el diputat proposant de la Proposició no de llei, doncs, es va adonar que, efectivament, en els contractes de la Telefònica hi havia aquesta clàusula, la Direcció General de Política Lingüística, naturalment, també se'n va adonar i va iniciar les gestions pertinents amb la Companyia Telefònica, emmarcades en unes altres gestions amb la mateixa companyia. Per exemple, ja l'any 1981, la Direcció General de Política Lingüística del De-

partament de Cultura va iniciar la col·laboració amb la Companyia Telefònica per a la normalització lingüística d'aquesta organització, en tot l'àmbit territorial de Catalunya.

En aquesta línia, una de les primeres accions que es van dur a terme conjuntament va ser la traducció al català de les instruccions d'ús de la guia telefònica, que incloïa el contracte per als abonats; alhora, es va normalitzar la toponímia i l'hodonímia, d'acord amb els nomenclàtors dels respectius ajuntaments.

L'any 1991, la Direcció General de Política Lingüística del Departament de Cultura va proposar la signatura d'un conveni de col·laboració amb Telefònica d'Espanya, societat anònima. En aquest conveni s'establiria el compromís de l'empresa de garantir la presència i l'ús de la llengua catalana en els serveis, la comunicació i la imatge de l'organització, i d'esmerçar els mitjans necessaris per continuar les accions que assegurin la normalització lingüística completa, pel que fa a la retolació, als documents i escrits ja codificats, i a l'atenció oral i escrita dels usuaris.

Cal remarcar que la Direcció General de Política Lingüística continua sense haver rebut cap resposta per part de l'empresa, després d'haver insistit en reiterades ocasions en la necessitat d'establir un acord de col·laboració.

D'altra banda, la Direcció General de Política Lingüística ha fet arribar a Telefònica diverses queixes ciutadanes relacionades amb el servei d'informació a l'usuari que facilita la Companyia, l'anomenat popularment 003, i ha manifestat, també, la seva preocupació davant les actuacions que constitueixen una clara vulneració dels drets lingüístics dels ciutadans, com ara l'exclusió del català en impresos adreçats als usuaris, o la clàusula que establia que, en cas de dubte en la interpretació del contracte d'adhesió, previndria el text castellà.

En relació amb aquest tema, el mes de març de 1992, el president del Consell d'Administració de Telefònica d'Espanya es va comprometre a eliminar la clàusula que negava la validesa del text català del contracte, atès que les dues llengües tenen el mateix estatus d'acord amb el marc legal vigent.

Per tant, l'existència, precisament, d'aquest compromís del president del Consell d'Administració de Telefònica d'Espanya, societat anònima, era la cosa que, segons sembla, els representants dels altres grups ignoraven i que, en el moment en què els l'he posat en el seu coneixement, els ha dut a realitzar aquesta esmena transaccional que nosaltres, naturalment, amb molt de gust també votarem favorablement. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

Bé, doncs, llegida la transaccional, passarem a la votació d'aquesta transaccional, que substitueix els dos punts de la Proposició no de llei.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Proposició no llei ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

**Proposicions no de llei sobre les titulacions
a impartir a la Universitat de Girona
i sobre l'oficialitat dels títols d'especialista
en psiquiatria que expedeix l'Escola
Professional de Psiquiatria de Barcelona**

Si no hi ha inconvenient...; és a dir, durant aquesta sessió a la Mesa li ha arribat la decisió oral de retirar els punts 6 i 7 de l'ordre del dia.

**Proposició no de llei sobre les subvencions
a les universitats públiques catalanes
i el garantiment de la posada en marxa
de noves titulacions**

Per tant, si no hi ha cap problema, passaríem al punt número 8; per tant, punt número 8, debat i votació de la Proposició no de llei sobre les subvencions a les universitats públiques catalanes. Per defensar-la, té la paraula el senyor Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Al començament de la sessió d'aquesta Comissió, el Grup Parlamentari Popular ja havia retirat la Proposició no de llei que estava assenyalada amb el número 2, perquè aquesta que ara substanciarem és una modificació de la retirada.

El 22 de febrer d'enguany, el rector de la Universitat Autònoma de Barcelona, Josep Maria Vallès, va assegurar en unes declaracions a l'Agència Efe que els responsables de les tres principals universitats públiques catalanes havien acordat exigir conjuntament a la Generalitat la racionalització del mapa de titulacions superiors i la fi del tracte de privilegi que, segons el mateix Vallès, rebia per part del Consell Executiu la Universitat Pompeu Fabra.

El dia 2 de febrer, per exemple, el degà de la facultat de ciències de la informació de la Universitat Autònoma de Barcelona, Enric Marín, mostrava la seva preocupació dient que mentre que a la Facultat de la Universitat Pompeu Fabra hi havia 30 professors per a 80 alumnes, a la seva Facultat hi havia 170 professors per a 3.800 alumnes.

En el mateix sentit, el vice-rector d'Economia de la Universitat Autònoma de Barcelona, Jordi Balasch, recordava que mentre la Universitat Pompeu Fabra en rebia 1.300.000 pessetes per estudiant, la resta rebia unes 300.000.

Per completar aquest escenari, el rector Vallès va posar de manifest la duplicitat de les titulacions que s'ofereixen als diferents centres públics, la qual cosa representa un greu malbaratament en un context de crisi econòmica. Vallès posava, més concretament, els exemples de les titulacions de matemàtiques i de ciències de la informació.

El fet que l'escala de subvencions per al curs 91-92 per alumne i any de l'Universitat Pompeu Fabra quadripliqui la de la resta d'universitats, ja que la Universitat de Barcelona rep 240.000, l'Autònoma, la Rovira i Virgili, Girona i Lleida unes 300.000, pot justificar-se per raó de tractar-se d'un centre universitari de recent creació, que enceta un procés

de consolidació de noves infraestructures, tal i com en el seu moment va esdevenir la Universitat Autònoma de Barcelona.

El problema no és, en el fons, que una determinada universitat rebi més diners, sinó que els diners que rep la resta no garanteixin un finançament suficient per impartir un ensenyament de qualitat.

Han coincidit en el plantejament d'aquesta Proposició no de llei alguns diputats de l'oposició, en afirmar que cal dotar les universitats catalanes dels mitjans suficients i d'una programació de titulacions que doni resposta a la demanda social, sense caure en el faraonisme de fer universitats sense tenir en compte els recursos necessaris ni el seu perfil especialitzat. Cal recordar, en aquest sentit, que, segons va afirmar el comissionat d'Universitats, Josep Laporte, no totes les universitats poden donar les mateixes titulacions.

Quan fa quatre anys, el Departament d'Ensenyament va donar a conèixer la distribució del seu Pla de finançament quadriennal de les universitats catalanes va plantejar-se un intens debat sobre les necessitats de cada centre universitari. Sembla evident que una negociació bilateral, com pretén el comissionat, seria contrària al principi de planificació del sistema universitari, com a un conjunt coherent.

No volem que s'interpretin, aquestes paraules, com una crítica a la gestió i al model universitari de la Universitat Pompeu Fabra. Hem de reconèixer la qualitat dels seus plantejaments acadèmics i no oblidem que la Universitat Autònoma de Barcelona, per exemple, quan va encetar els seus estudis, rebia unes subvencions superiors per alumne i any.

La problemàtica del finançament universitari és més profunda i va més enllà d'una polèmica corporativa entre unes determinades universitats. Aquesta polèmica, amb tota probabilitat, desapareixerà de forma natural en els propers cursos. El problema no és aquest diferencial, sinó el fet que hi ha un greu desequilibri general entre els projectes de modernització i les expectatives reals de finançament. És la necessitat de retallar els programes d'inversió el que fa conflictiva la comparació, incrementar en un 60% les dotacions, deduïdes les inversions d'una universitat, quan la resta pateix una greu congestió financera, és provocar, de forma inevitable, el greuge comparatiu. Entenem que la consolidació d'una universitat pública de qualitat és un objectiu, en si mateix, molt positiu, però també que aquest s'ha de formular i desenvolupar en termes que no impliquin una detracció de recursos a la resta dels centres universitaris.

Per altra banda, veiem amb preocupació la possibilitat que aquest malestar pugui desbordar els canals institucionals. Cal recordar que les sensibilitats dels estudiants estan molt tocades per la problemàtica de la pujada de les taxes i la insuficiència de les dotacions per a beques, i que la reiteració de la polèmica de febrer podria provocar una conflictivitat molt seriosa, que enfrontaria els estudiants de la major part de les universitats catalanes amb els estudiants de la Universitat Pompeu Fabra. Aquest seria, al nostre entendre, un escenari molt preocupant.

Pel nostre Grup Parlamentari, l'objectiu de consolidar la Universitat Pompeu Fabra com a centre públic de màxima qualitat exigeix tenir la suficient habilitat per evitar conflictes innecessaris. En aquesta Proposició no de llei, proposem fer un repartiment de les subvencions, i tal com vostès hauran llegit, deduïdes les inversions, que aquest és el motiu pel qual la Universitat Pompeu Fabra té més assignació aquest any, doncs, fer un repartiment de les subvencions a favor de les universitats públiques catalanes que garanteixi una major convergència de les *ratio* subvenció / alumne llicenciat. Aquesta és una altra modalitat, que nosaltres proposem, perquè la subvenció, o millor dit, la *ratio* subvenció / alumne matriculat diu poc a favor d'aquelles universitats que assoleixen més alt nivell de coneixements i d'aprovat. D'aquesta manera, com expressem en el segon punt de la Proposició no de llei, s'aconseguiria uns criteris de rendibilitat educativa, que és el nostre objectiu.

Per aquests motius, demanem a totes les senyores i senyors diputats que recolzin aquesta Proposició no de llei.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, il·lustre senyor diputat. Té ara la paraula el senyor Riera, per posicionar-se.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president. Iniciativa per Catalunya i, en concret, aquest diputat hem plantejat una interpellació sobre el finançament de les universitats, una mica preocupats per alguns dels temes que ens proposa aquí el senyor Pujol.

D'entrada, li he de dir, precisament per això, que tot i que a la Proposició no de llei només s'ha de votar la part final als punts, aquests dies que hem tingut ocasió de consultar dades sobre les universitats; moltes de les dades que vostè diu aquí les confirmariem; algunes, potser, no tant; hi hauria una sèrie de matisos, etcètera, però, en tot cas, repeteixo que sí, que hi ha una percepció, ens sembla interessant, sobre la problemàtica que es planteja aquí.

Ara bé, hi ha alguna raó que fa que ens costi donar el vot favorable a aquesta Proposició no de llei —ho repeteixo— entenent el sentit de reequilibrament que té i de reequilibrament a favor de les universitats públiques, no és una qüestió estilística el fet que ens demanin al primer punt que votem a favor de garanties per «a una major convergència» a les universitats catalanes, que en tot cas suposo que és un tic estilístic i redaccional que no té segones intencions perilloses. I després, perquè al segon punt, justament, nosaltres no acabem de creure i ho vam dir així quan, amb la llei que aprovava les noves universitats Rovira i Virgili, de Lleida i de Girona, que la universalització de les titulacions a cada una de les universitats públiques sigui la millor sortida, a la llarga, per a Catalunya; és a dir, algun dia, creiem que s'haurà de fer un replantejament de tot el que és la política universitària i pensar que Catalunya, potser no tingui tantes capacitats, malgrat les moltes que se'ns anuncien, com per tenir una universitat amb titulacions i amb facultats a cada un dels territoris catalans i que, segurament, haurem de trobar un sistema d'especialització, com passa en països tantes vegades citats en aquest Parlament com Alemanya, que un sap que una bona facultat de filologia la troba en un racó, en

una ciutat alemanya, i que, en canvi, a cada universitat, fins i tot de lletres, no es trobaria amb aquestes facultats.

Per tant, per aquestes raons —ho repeteixo—, agraint-la-hi molt especialment, perquè a més ens ha facilitat molt la feina de reflexió sobre el finançament de les universitats, ens abstindrem en els dos punts d'aquesta Proposició no de llei.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, il·lustre senyor diputat. Té ara la paraula el senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor president. Alguns dels aspectes que s'incorporen en aquesta Proposició no de llei ja van ser presentats pel nostre Grup i, en el seu moment, aprovats pel Ple de la cambra, en una moció recent, com a conseqüència d'una interpellació que, sobre el tema universitari, havia presentat el diputat del nostre Grup, l'il·lustre senyor Josep Bargalló.

En aquest sentit, l'orientació dels aspectes que incorporava la nostra moció anava en una línia molt més concreta que no pas el de la «major convergència», que apunta aquí el senyor Simon Pujol, en representació del Grup Popular, de les *ratio* subvenció / alumne llicenciat. Al nostre entendre, una major convergència..., potser, en aquest moment, el nivell de convergència, al nostre entendre, ja ha arribat a uns límits tolerables, des de tots els punts de vista, i no fóra adequat d'utilitzar aquesta expressió, sinó que ens refermem en el contingut precís de la Moció que va ser aprovada en el Ple de la cambra, i fem nostres, també, pel que fa referència al segon punt, les paraules que acaba de pronunciar el diputat senyor Riera en relació amb les noves titulacions. Justament, per aquest motiu, i deixant també de manifest davant d'aquesta Comissió que en el proper Ple hi haurà també una nova interpellació del nostre Grup sobre aquest tema concret, Esquerra Republicana s'abstindrà pel que fa referència als dos punts d'aquesta Proposició no de llei.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula el senyor Cadevall.

El Sr. CADEVALL: Sí, gràcies, senyor president. Jo no voldria, ara, sumar-me a una guerra de paraules sobre qui ha fet iniciatives sobre el tema del finançament universitari, sí que, potser, de totes maneres, sense..., amb un ànim d'humor, no de..., no voldria que s'ho prenguessin malament, o com amb un to de voler presumir, perquè tots tractem de treballar per millorar l'ensenyament de Catalunya, crec que va ser el nostre, el primer Grup, doncs, que va plantejar aquest tema i que es va fer ressò del gran malestar que hi havia a la comunitat universitària.

Aleshores, jo penso que el malestar tenia dos motius: un motiu és que, realment, deixant de banda les inversions on encara és molt més natural, doncs, donar més inversió a les noves universitats, però, un motiu d'inquietud és si, prescindint de les inversions, quant a la subvenció ordinària a les universitats, és clar, les desproporcions que s'assenyalen aquí —i amb això, doncs, recolliríem, també, la sensibilitat del que ha manifestat el portaveu d'Esquerra Republicana— resultaven preocupants; és a dir, perquè encara que tothom està d'acord amb el fet que una nova universitat necessita, fins i tot, més recursos de funcionament, no es veia clara,

perquè, a més, en altres comunitats autònomes amb competències tampoc no hi és, aquesta desproporció, entre les noves universitats i les altres, i, a més, a Catalunya teníem el punt de comparació de les noves universitats, encara que procedissin de centres antics, de Lleida, Girona i Tarragona, on, en el cas de Tarragona, fins i tot, respecte a les altres, resultava una mica més maltractada.

Llavors, a nosaltres ens sembla que l'índex de subvenció per alumne és un índex que s'ha de tenir en compte; i per tant, que això era un motiu de preocupació. Llavors, nosaltres el que vam demanar, i no se'ns va aprovar en aquell moment —no vam tenir bona sort, diguem-ne—, és que es discutissin uns criteris objectius de finançament, perquè el que m'he oblidat de dir és que més preocupació, potser, encara, que la desproporció causava el fet que es preguntava a l'Administració amb quins criteris s'ha fet aquest repartiment, i l'Administració era incapaç d'explicitar amb quins criteris.

Avui, també, en el punt número 2 de la Proposició del Grup Popular que s'ha retirat, la nostra esmena, precisament, consistia en una esmena que deia: «Establir uns mòduls per a aquesta subvenció.» Deia: «abans de començar el curs 93-94», pel problema que ja hem parlat d'altres vegades que això ho vam cursar el mes de març i estem al mes de novembre, no? En fi, s'hauria pogut prescindir, podríem dir, d'aquesta...

Llavors, per tant, ja per acabar, amb tot, podríem dir el respecte i reconeixent la intenció amb què el Grup Popular presenta aquesta Proposició no de llei, nosaltres ens abstenem perquè sense estar gens en contra amb el fet que un dels mòduls, un dels índexs a què es pot arribar, és a la relació —diguem-ne— de titulats que surten, eh?, encara que els temes són molts complexos, eh?, perquè, de vegades, hi ha persones que tarden més perquè treballen; de vegades, hi ha persones que sortien amb tres cursos d'una carrera llarga, sense que això es pogués considerar fracàs escolar, perquè, realment, de cara a l'Administració pública, aquests tres anys se li computaven. Però bé, amb tota..., nosaltres entenem que aquest podia ser un mòdul més; el que no volem votar aquest com a l'únic mòdul; en tot cas, votaríem a favor del fet que s'estableixin i es defineixin uns mòduls, al més objectius i consensuats possibles.

Per tant, per aquests motius i tot i reconeixent la bona intenció de la Proposició, doncs, ens abstenem.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Cadevall. Per Convergència i Unió, té la paraula la senyora Carme Vidal.

La Sra. VIDAL: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor Pujol, jo no sé pas si porto bé els comptes, però estem parlant ja molt de temes d'economia de les universitats, i sembla que tenim qüestió per estona. És un tema difícil; jo crec que tots hi estem d'acord —vostè, senyor Pujol, ho ha remarcat molt bé. Fa temps que el va presentar i el preocupa. De fet, la data de presentació, vostè l'ha recordat; jo, fins i tot, recordaria la de la primera, que ha reiterat avui, que era del 8 de març, molt anterior, doncs, a qualsevol indicatiu de problema que ha sorgit, després, de

taxes, i, per tant, doncs, era un tema que fa temps que tenim sobre la taula.

El que passa és que jo no li puc dir gaire res diferent del que ja hem anat responent, perquè, per més que cada grup vulgui tenir legítimament, en algun moment, la iniciativa, des del Govern l'actuació és unitària i hem d'anar responent de forma coherent.

En el Ple anterior al debat de política general —el senyor Carod-Rovira ho ha recordat molt bé— vàrem aprovar, entre d'altres, el cinquè punt de la Moció presentada pel senyor Bargalló, d'Esquerra Republicana, pel qual s'instava el Govern a intensificar els treballs per establir un nou model de finançament universitari, en el sentit que la subvenció rebuda per dues universitats que imparteixen una mateixa carrera sigui igual per a cada estudiant que la cursi. Tots hi vàrem estar d'acord: la vàrem votar unitàriament. També vàrem votar que el Govern presentés les conclusions d'aquests treballs, davant d'aquest Parlament, un cop estigui enllestida la proposta. Aquest punt de la Moció es va aprovar, després de reconèixer que el vigent sistema de finançament universitari és heretat —tots hi estem d'acord— i es regeix d'acord amb un sistema incrementalista, basat en la consideració de la darrera subvenció consolidada, a la qual s'afegeixen, anualment, unes quantitats derivades de demandes addicionals de les universitats per a nous ensenyaments, programes i actuacions, que es consoliden o no es consoliden. És un sistema —això, també ho vaig dir davant del Ple— que s'aplica a la majoria d'estats europeus; és evident, però, que pot ser criticat —tots hi estem d'acord, també, aquí— perquè perpetua desajustaments comesos per tractaments desiguals a l'inici. La solució no és fàcil; tots tenim clar el problema, però no, la forma de resoldre'l. Permetin-me dubtar —i aquí també s'ha dit— que cap distribució mecànica, que només tingui en compte el criteri de la *ratio* subvenció alumne / alumne llicenciat, encara que aquest sigui un criteri a tenir en compte, ens solucionés el tema. El paràmetre alumne llicenciat no és pas prou objectiu per a la despesa, perquè, d'una banda, no té en compte el fracàs escolar —el senyor Cadevall ho ha dit bé—, el fracàs escolar dels alumnes del primer al darrer curs —per altra banda, hi ha gent que treballa i hi està més temps—, i, de l'altra, perquè no és un paràmetre de rendibilitat formativa per ell mateix. De totes maneres, caldrà tendir a un finançament específic per a aquells ensenyaments, que, d'una forma objectiva, puguin ser qualificats d'excel·lents.

Per altra banda, vostè ha parlat molt de la Pompeu Fabra. Sap el nostre posicionament; ja va ser explicat davant d'aquesta Comissió, i crec que vostès hi varen votar a favor. De fet, l'actual sistema ha permès també que l'aportació pressupostària de la Generalitat de Catalunya als pressupostos de les universitats públiques catalanes s'hagi incrementat en quatre vegades, per a totes les universitats; des del 1987 al 1993, de 17.286 milions de pessetes a 66.993 milions. Ha permès, també, que l'aportació dels estudiants, mitjançant les seves matrícules, als mateixos pressupostos —això, ho va explicar el conseller de Cultura, davant del

Ple- hagi anat minvant en terme relatiu: de fet, del 21,4% que aportaven els estudiants l'any 87 s'ha passat al 13,45 l'any 93. L'aportació de cada estudiant, en concepte de matrícula, representa, en aquest moment, un percentatge mitjà d'un 17% del cost real de l'alumne.

En el Ple varem explicar, també, que el Govern, a través del Comissionat per a Universitats i Recerca, ha iniciat estudis per arribar a aquest model de finançament, que giri a l'entorn d'un finançament bàsic que estem demanant, integrat per l'articulació de dades conegudes i objectives, que integrin un sistema de mòduls i un finançament específic i finalista per a programes determinats, que puguin ser considerats i finançats al marge de la subvenció ordinària de la universitat. També varem dir -i jo crec que això és important d'incidir-hi- que Catalunya gaudeix, en aquests moments, d'un sistema universitari en expansió i redefinició, amb la coexistència d'universitats amb diferents estats de consolidació: amb tres universitats consolidades i quatre en fase d'expansió, és impossible aplicar un criteri distributiu d'una subvenció, un determinat paràmetre. Cal tenir present que és una situació temporal excepcional, per aquesta expansió del sistema, i que en determinades universitats cal un esforç pressupostari extraordinari.

El Govern garanteix, també -el que vostè demana-, la posada en marxa de les noves titulacions. Cada exercici pressupostari, la Direcció General d'Universitats contempla aplicacions pressupostàries específiques, i per a l'exercici 93, concretament, s'han pressupostat, per a aquest concepte, 652 milions de pessetes. Les noves titulacions responen, a més, sempre a un criteri de rendibilitat formativa; aquest és el criteri determinant de les recomanacions del Consell Interuniversitari de Catalunya, en l'aprovació de les noves titulacions o en les decisions de l'Administració educativa sobre aquest tema.

Per tot això que hem dit, espero que l'il·lustre representant del Grup Popular, que ha presentat aquesta iniciativa, entendrà bé que el remeti de nou al text de la Moció, que es va aprovar en el Ple, que li pregui que esperem plegats que el Govern ens informi dels estudis que està fent i que no recolzem ara la Proposició no de llei que presenta.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, il·lustre senyora diputada.

Acabat el debat sobre aquesta Proposició no de llei, passem a la seva votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Proposició no de llei ha estat rebutjada per 1 vot a favor, 12 en contra i 8 abstencions.

Proposició no de llei sobre els drets dels funcionaris que han accedit a la funció pública docent a Catalunya

Passem al punt 9 de l'ordre del dia. Per defensar aquesta Proposició, té la paraula el senyor Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, ens assabentem pels mitjans de comunicació que un avantprojecte de modificació de la Llei de normalització lingüística ha sigut «entregat» a alguns grups parlamentaris o alguns partits polítics amb representació parlamentària, entre els quals -ja pel to de les meves paraules-, evidentment, no hi és el nostre. Nosaltres, donant un marge de confiança que aquest avantprojecte garantirà -o, almenys, esperarem després de l'aprovació d'aquesta modificació- els drets dels funcionaris que han accedit a la funció pública docent mitjançant concursos de trasllats a Catalunya, anuncio que retiro aquesta Proposició no de llei. No abans de deixar constància en el *Diari* d'aquesta Comissió la protesta del Grup Parlamentari Popular que l'avantprojecte s'hagi «entregat», no via parlamentària, sinó via partit polític, al Partit dels Socialistes de Catalunya i a Esquerra Republicana de Catalunya, i que els altres partits polítics o grups parlamentaris, encara, fins fa una hora i mitja, no havíem rebut el text; text que hem rebut, suposo, perquè ahir el president del Partit Popular a Catalunya va fer unes manifestacions públiques als mitjans de comunicació, en les quals protestava per aquesta forma d'actuació, actuació que no diu res a favor de l'esperit que crec que ha d'assolir aquesta modificació de la Llei de normalització lingüística, en el sentit que sigui aprovada per consens. El començament és dolent; esperem que el final sigui bo.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat.

Proposició no de llei sobre l'institut de formació professional Escola Industrial de Sant Narcís

Passem, doncs, al punt 10 de l'ordre del dia: debat i votació de la Proposició no de llei sobre l'institut de formació professional Escola Industrial Sant Narcís, presentada pel Grup d'Iniciativa. El senyor Ignasi Riera té la paraula.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, senyor president, i vull deixar ben clar que tinc la paraula per herència: és un ròssec de la meua absència en aquesta cambra que hagi de defensar proposicions no de llei formulades per altres diputats, raó per la qual el primer que vaig preguntar, quan vaig veure que a l'ordre del dia hi havia aquesta Proposició no de llei, és dir: «Home, fa tant de temps que s'ha presentat que tot el que planteja deu ser del tot anacrònic.» Però resulta que no és anacrònic: he tingut ocasió de parlar amb els, diguéssim, beneficiaris -en sentit negatiu, diguem-ne, o sigui, beneficiaris, però poc beneficiaris- de la Proposició no de llei, de les propostes que es fan, i ens confessen que no tenen resols els problemes bàsics que van justificar aquesta Proposició no de llei. Que van justificar, alhora, un seguit de preguntes, que va formular, si no ho recordo malament, en el Ple, el Grup Socialista; m'he estat examinant les respostes, i he passat, també, als destinataris d'aquelles respostes les respostes, que ja les tenien, òbviament, i tampoc no sem-

bla que les respostes hagin estat tan satisfactòries com ells desitjaven, raó per la qual continuem plantejant aquesta Proposició no de llei, que és molt senzilla, des del punt de vista del Grup: hi ha uns problemes de funcionament d'un centre de formació professional, que contrasten amb les manifestacions sobre com va de bé la formació professional a Catalunya, en aquests moments, en el debat de política general de fa ben pocs dies, i això portava a plantejar aquesta Proposició no de llei, en un cas concret, per una assignació extraordinària, per a resoldre problemes de despeses de manteniment; en la resposta se'ns deia que ja era el centre que rebia més diners de tota una contrada per a despeses de manteniment. I el segon punt era accelerar la construcció del nou centre educatiu de can Gisbert, on es realitzarà l'activitat docent de l'actual centre de formació professional Escola Industrial Sant Narcís.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, il·lustre senyor diputat. El senyor Pujol té la paraula, pel Grup Popular.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Tenint en compte la prudència de la demanda –1.200.000 pessetes– i la gravetat de l'estat de les instal·lacions de l'institut de formació professional Escola Industrial Sant Narcís, part de les activitats del qual es desenvolupa en «barracons» provisionals, que sembla eternitzar-se *ad kalendas graecas*, i atès que el Departament d'Ensenyament sembla decidit a mantenir els alumnes i professors en aquesta condició, si no infrahumana, no massa humana, per tres anys, el nostre Grup Parlamentari votarà a favor d'aquesta Proposició no de llei.

Vista la degradació d'aquest centre, ens permetem recomanar als diputats que desconfiïn de les bones intencions d'aquesta iniciativa que, com a hipòtesi de treball, imaginin si voldrien que els seus propis fills haguessin d'anar a l'institut de formació professional Escola Industrial Sant Narcís. Entenem que s'està posant de manifest que no és el mateix fer i editar una reforma legislativa del sistema educatiu, que té uns costos molt reduïts, que no pas aplicar-la amb vistes a assolir els objectius plantejats. La LOGSE, Llei que no fou votada pel Grup Parlamentari Popular a les Corts Generals, i que va rebre el suport tant de Convergència i Unió, com del PSC-PSOE, es plantejava l'objectiu de garantir unes infraestructures mínimes de qualitat al sistema educatiu públic i posar especial cura a atendre les zones rurals, que, per raons socio-econòmiques i històriques patien greus deficiències. Tots apostem per fer nous centres, tots volem més i més diverses titulacions, tots manifestem la nostra satisfacció per l'increment del nombre d'estudiants i per l'assoliment de l'objectiu d'una escolarització universal i efectiva en els termes previstos per la Llei, però tanmateix no podem oblidar que, de vegades, el nostre sistema educatiu sembla una casa l'edificació de la qual ha començat pel sostre i on els fonaments són febles, quan hi ha fonaments.

Fa uns dies es parlava d'unes disposicions del Departament d'Ensenyament, on es regulava que tots els alumnes de primària, amb independència del seu nivell d'aprenentat-

ge, passaran d'un curs al següent, una vegada feta l'única repetició que es permet per a tot el cicle. Tota una filosofia del que no és educació: fem de l'educació el dret a rebre una titulació, i no el dret de rebre una formació de qualitat. I això, lluny de representar una democratització de l'educació, allò que farà és aprofundir el seu sentit classista: els estudiants amb recursos aniran a escoles privades, on s'aplicaran normes de control intern i on el règim de matriculació exigirà un determinat nivell acadèmic, i la resta tindrà la possibilitat de rebre una titulació devaluada, sense cap valor social.

Per això, aprofitem el debat d'aquesta Proposició no de llei per demanar al Consell Executiu prudència i seny en el desenvolupament d'unes reformes que condicionen el futur professional de les futures generacions de catalans i, en especial, dels qui no disposaran de mitjans econòmics per rebre una educació privada d'alta qualitat.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor president. El nostre Grup Parlamentari, en el recent debat de l'orientació de la política general, ja va fer referència a aspectes diversos vinculats a l'àmbit de la formació professional, tant en el mateix debat, com l'endemà, amb les propostes de resolució presentades pel nostre Grup, dues de les quals s'hi referien.

Efectivament, com d'alguna forma ja ha estat apuntat aquí, la qualitat de l'ensenyament no es concreta només en el que seria la solidesa del sistema docent com a tal, o en la consistència del contingut de les matèries, sinó també a poder disposar d'unes instal·lacions amb un nivell de dignitat i amb unes condicions bàsiques i elementals que facin possible, justament, un ensenyament de qualitat. Com que aquesta proposta que ens presenta el Grup d'Iniciativa, per boca del senyor Ignasi Riera –encara que sigui una proposta heretada d'un altre parlamentari, en aquest cas–, s'inscriu, plenament, dins d'aquesta reivindicació lògica, el nostre Grup li donarà el seu vot favorable.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. El senyor Terradellas té la paraula, pel Grup Socialista.

El Sr. TERRADELLAS: Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Celebrem –com no?– la preocupació, l'interès dels diputats d'Iniciativa per Catalunya, a l'hora de presentar aquesta Proposició no de llei per aquest tema concret, d'aquesta problemàtica de l'Institut de Sant Narcís de Girona; preocupació que, com ja ha dit el senyor Riera, està compartida pel nostre Grup, no només en aquest cas concret a través de diverses iniciatives parlamentàries, algunes d'elles que encara estan en curs, sinó també genèricament en la voluntat que veig, també, bastant compartida per altres grups d'intentar dignificar, prestigiar, donar més relleu a la qualitat de la formació professional.

De totes maneres, sí que discrepem, una mica, de les informacions que tenim, el senyor Riera i el nostre Grup, perquè aquesta Proposició no de llei, presentada el mes de

maig, segurament devia tenir el seu efecte, perquè la situació en les negociacions que s'apunten aquí, de les propostes de solució, sembla ser que estan en bona via de solució; tant pel que fa a l'ajuda econòmica per al manteniment, com al compromís d'assolir, al més aviat possible, que es pugui traslladar aquest institut a can Gisbert del Pla, aquest és el compromís assolit pel Departament. De totes maneres, el nostre Grup la votarà favorablement, si més no, perquè queda compromesa la voluntat d'aquesta Comissió de Cultura en aquest sentit, tot i que, com dic, tinc l'esperança, tinc gairebé el convenciment que s'han fet les gestions ben fetes i, en aquest sentit, suposo que... -i reitero que la proposta, la iniciativa del Grup d'Iniciativa hi va ajudar i la del nostre Grup-, i, per tant, doncs, la votarem favorablement, convençuts, de totes maneres, que estem a prop d'aconseguir el que es proposava.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Terradellas; per Convergència i Unió, té la paraula la senyora Vidal.

La Sra. VIDAL: Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Han estat diverses les reunions que s'han dut a terme, amb la voluntat d'atendre, en la mesura del possible, les peticions del centre de formació professional de Sant Narcís. En la reunió celebrada el 29 d'abril, el consell escolar del centre va transmetre al Departament d'Ensenyament les següents sol·licituds: increment en 200.000 pessetes de l'assignació per a despeses extraordinàries de funcionament; augment en 1.200.000 pessetes de l'assignació corresponent a despeses ordinàries de funcionament; reparació de goteres produïdes en aules prefabricades, i repassar la tanca del centre.

En un principi, l'aportació per a despeses de funcionament del centre Sant Narcís va estar incrementada en 550.000 pessetes, respecte a la quantitat establerta inicialment. Com a conseqüència de la documentació presentada pel centre Sant Narcís, es va augmentar la dotació en 400.000 pessetes més per al funcionament de les aules prefabricades.

Les peticions mantingudes, és a dir, dels punts que he dit, les goteres i repassar la tanca del centre, també varen ser, puntualment, o quan es va demanar, resoltes. És a dir, el Departament d'Ensenyament ja ha incrementat en 950.000 pessetes l'assignació inicial a l'institut de formació professional de Sant Narcís, i considera que no existeixen raons objectives per acordar cap nou increment.

Pel que fa al punt 2, és a dir, a la construcció d'un nou centre, hi ha un acord del Ple de l'Ajuntament de Girona de cessió del domini de la finca per realitzar la construcció d'un nou centre. Tanmateix, per poder iniciar qualsevol actuació és necessari que aquesta voluntat consti en escriptura pública. El Departament d'Ensenyament ja té prevista la construcció -s'ha dit aquí- d'un nou IES, a Santa Eugènia, a can Gisbert. El projecte executiu corresponent ha estat encarregat i la data d'inici de les obres dependrà de les disponibilitats pressupostàries existents. En aquest moment, no es pot concretar. Creiem, però, que no és convenient que el Parlament insti el Govern a realitzar actuacions en centres docents concrets. Aquesta tendència podria alterar les prioritats que el Departament ha establert, en funció de l'anàlisi global de l'actual parc escolar de Catalunya.

Jo puc agrair els desigs de prudència i de seny i que s'ha-gi parlat de qualitat de l'ensenyament, però, en tot cas, els punts concrets, jo crec que han quedat, bé, respostos. Per tant, en base a aquestes consideracions, creiem que la Proposició no de llei presentada pel Grup d'Iniciativa ha de ser rebutjada.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Vidal.

Passem, doncs, a la votació d'aquesta Proposició no de llei.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Proposició no de llei ha estat rebutjada per 9 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

(El debat del punt desè de l'ordre del dia, darrer que es transcriu, fineix a un quart d'una del migdia i dos minuts.)

PUBLICACIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Constitució Espanyola

Barcelona 1988. 2.ª edició ISBN: 84-500-9376-7

Preu: 150 pta. 17 x 11 cm, 88 pàg.

Text de la Constitució Espanyola, aprovada per les Corts Generals de l'Estat el 31 d'octubre de 1987, amb un índex final de títols i de capítols.

Constitució Espanyola. Estatut d'Autonomia de Catalunya. Reglament del Parlament de Catalunya

Barcelona 1990. 5.ª edició ISBN: 84-393-2176-7

Preu: 1.050 pta. 15 x 9 cm, 488 pàg.

Volum de petit format que aplega tres documents legislatius bàsics: la Constitució Espanyola, l'Estatut d'Autonomia de Catalunya i el Reglament del Parlament de Catalunya. A cada document s'afegeix un índex analític ordenat alfabèticament, on cada terme, a més de remetre al lloc del text legal on figura n'explica el contingut i es relaciona amb tot el context jurídic que implica.

Declaració Universal dels Drets Humans

Barcelona 1988. 3.ª edició

Preu: 80 pta. 17 x 11 cm, 22 pàg.

Text de la Declaració Universal dels Drets Humans, aprovada per l'Assemblea General de les Nacions Unides el desembre de 1948. L'acompanya una Resolució del Parlament de Catalunya sobre els drets de la infància.

Estatut d'Autonomia de Catalunya

Barcelona 1983. 2.ª edició ISBN: 84-500-9378-3

Preu: 100 pta. 17 x 11 cm, 46 pàg.

Text de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, aprovat per referèndum popular l'octubre de 1979 i sancionat pel Rei Joan Carles I el desembre del mateix any. Amb un índex final de títols i capítols.

Parlament de Catalunya. L'obra legislativa 1932-1939

Edició i estudi introductori a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona 1981. ISBN: 84-500-4156-2

Preu: 3.000 pta. 31 x 22 cm, 422 pàg.

Recopilació de les lleis elaborades pel primer Parlament de Catalunya, precedides d'un estudi històric i jurídic sobre les fonts, els procediments i l'actuació legislativa del Parlament.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1980-1984

Barcelona 1986. ISBN: 84-505-4739-3 (o.c.)

Preu: 8.500 pta (2 volums). 31 x 22 cm, 1.006 pàg (2 vol.).

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1980-1984. Conté les dades biogràfiques i parlamentàries dels diputats, la composició i el treball dels òrgans, el text íntegre de les lleis, les resolucions i les mocions aprovades, etc.

Vol. 1. ISBN: 84-505-4740-7

Vol. 2. ISBN: 84-505-4741-5

Parlament de Catalunya. Legislatura 1984-1988

Barcelona 1989. ISBN: 84-505-8049-8 (o.c.)

Preu: 8.500 pta (2 volums). 31 x 22 cm, 1.550 pàg (2 vol.).

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1984-1988

Vol. 1. ISBN: 84-505-8049-8

Vol. 2. ISBN: 84-505-8051-X

Parlament de Catalunya. Llibre del Cinquantenari: 1932-1982

Textos i documentació a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona 1984. ISBN: 84-500-9786-X

Preu: 6.250 pta. 31 x 25 cm, 428 pàg.

El cinquantenari de la constitució del primer Parlament de Catalunya (1932) fou commemorat amb aquest llibre-document que és també un homenatge als parlamentaris de 1932 i la seva actuació fins al 1939. En reproduïx els documents més significatius i les biografies dels 83 diputats que el constituïren.

El Parlament de Catalunya

Barcelona 1991. 5.ª edició

Preu: 100 pta. 21 x 12 cm, 58 pàg.

Fullet explicatiu de l'estructura, les funcions i el funcionament del Parlament, amb una descripció del palau on aquest té la seu il·lustrat amb fotos a tot color, de Francesc Català Roca i altres fotògrafs. N'hi ha, també, versions en castellà, alemany i anglès.

El Parlament de Catalunya

per J. Sobrequès, Francesc Vicens i Ismael E. Pitarch

Barcelona 1987. 2.ª edició ampliada ISBN: 84-505-6832-3

Preu: 12.500 pta. 31 x 24 cm, 502 pàg.

Història il·lustrada de la institució parlamentària a Catalunya des de l'edat mitjana, i de l'actual palau del Parlament. Ressenya de la vida interna de la cambra i de la tasca parlamentària en les seves diverses funcions.

Segona edició, ampliada, amb 231 fotos a tot color i a tota pàgina, i 78 d'històriques en blanc i negre, reproduïdes en bitò.

PUBLICACIONS PERIÒDIQUES

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

ISSN: 0213-7798

Preu: Subscripció anual: 7.500 pta. 31 x 21,5 cm.

Publica els projectes i les proposicions de llei, els vots particulars o les esmenes a defensar en el Ple o en comissions, els informes de Ponència, els dictàmens de les comissions legislatives, els acords de les Comissions i del Ple, les interpellacions, mocions, proposicions no de llei, propostes de resolució, comunicacions del Consell Executiu, etc. Al final de cada any natural es publiquen quatre índexs: de tramitacions, d'òrgans, de persones i de matèries.

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

ISSN: 0213-7976 (general)

ISSN: 0213-7984 (sèrie P)

Preu: Subscripció anual: 6.000 pta. 31 x 21,5 cm.

Publica la transcripció fidel de totes les intervencions produïdes en les sessions públiques del Parlament, tot anotant les incidències que s'hi han esdevingut. Apareix en dues sèries: sèrie P, per a les sessions plenàries; sèrie C, per a les sessions de les comissions. Al final de cada any natural se'n publiquen tres índexs: cronològic, de persones i de matèries.

Les publicacions del Parlament de Catalunya es poden adquirir a les llibreries de la Generalitat i al Palau del Parlament. Les subscripcions es poden fer al Servei de Publicacions del Parlament.

SUBSCRIPCIO

BUTLLETÍ OFICIAL
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ i Edició impresa
☐ m Edició en microfitxa

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció finalitza, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebra l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

- Per gir postal.
- Per transferència bancària, a nom del Parlament de Catalunya, al compte corrent número 2500019405 de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, agència 3018, del Pla de Palau núm. 2, 08003 Barcelona.
- Per xec registrat.
- En metàl·lic a la Caixa del Parlament.

BUTLLETA

Nom NIF

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ ☐

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ ☐

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta) ☐ ☐

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19....

Amb aquesta finalitat, i amb data de de envia

per núm. la quantitat de pessetes

(gir / xec al portador)

..... de de 19

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

Edició, impressió i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 221 20 00.

Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.

Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.

Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes (Preus amb IVA inclòs).

Din. Leg. B-27 966-80 ISSN 0213-7076 (peròdiu) ISSN 0213-7084 (solt)

